

**Nr 156**

Av herr Svenungsson m. fl., om skattelättnader för fiskare.

(Lika lydande med motion nr 168 i Andra kammaren)

Svensk skattelagstiftning saknar särbestämmelser, som reglerar beskattningen av våra fiskare. Normgivande blir därför de länsanvisningar, som länsprövningsnämnden inom ramen för sina befogenheter utfärdar till ledning för taxeringsarbetet. I exempelvis Göteborgs och Bohus län sträcker sig nämnden så långt det gärna är möjligt vid tolkningen av givna direktiv. Därifrån och till avdrag av mera reellt värde är steget dock fortfarande mycket långt. Nu medgivna avdrag svarar inte ens tillnärmelsevis mot det aktuella behovet, framför allt inte mot bakgrunden av fiskets nuvarande ringa lönsamhet. Dessutom drabbas fiskarna av en ytterst kännbar konkurrens från våra nationsgrannar, som på ett betydligt mera verkningsfullt sätt håller sina fiskare om ryggen, bl. a. genom skattefavörer.

Denna skillnad i beskattningsvillkor får en omisskännlig prägel av orättvisa, eftersom den innebär att fiskarkåren förmenas sådana särvillkor som gäller för en i många avseenden likvärdig yrkesgrupp, nämligen vårt sjöfolk. Rättviseskäl talar för att dessa båda grupper med i mångt och mycket likartade arbetsförhållanden skall åtnjuta skattelikställighet. Det finns enligt vår mening fullgoda skäl för riksdagen att ompröva sin inställning till fiskarnas enträgna önskemål om åtgärder, som skapar sådan likställighet.

För våra fiskare framstår det som ganska märkligt, att vad som i Danmark och Norge bedömes som en gård av tillbörlig hänsyn, omtanke och rättvisa här hemma skall kategoriskt avvisas som en omöjlig särlagstiftning. I Norge dokumenterar statsmakten sitt intresse för yrkesfiskarnas förkovran bl. a. genom avsevärda skattelättnader. De får sålunda dra av 12 procent på sin skattepliktiga inkomst, dock högst 3 000 kr. per man och år, och därutöver avsätta 20 procent — likaledes högst 3 000 kr. — till en investeringsfond vid högre inkomst än 15 000 kr. Dessa fonderade medel kan de skattefritt inom viss tidrymd använda för att finansiera nyinvesteringar i båtar, redskap och annan utrustning. Med samma möjlighet till buds hade våra fiskares ekonomiska utgångsläge varit betydligt gynnsammare i den allvarliga kris, som nu drabbar fisket. De avskrivningsmöjligheter som nu finns kan med nuvarande hårda beskattning snarare bli en belastning för vederbörande än en förmån vid oundviklig förnyelse av båt och utrustning.

Danska fiskare bedömes ha goda utsikter att utverka i stort sett liknande förmåner i beskattningshänseende. F. n. kan de göra avdrag för oljekläder och stövlar m. m. intill ett belopp av 700 kr. per man och år — våra fiskare har ingen motsvarighet till denna värdefulla förmån. Det danska proviantavdraget varierar mellan 900 och 1 400 kr. beroende på vilka fångstplatser som normalt utnyttjas. Våra fiskare får vackert nöja sig med 470 kr. per man och år, samtidigt som de måste betala skatt för 160 kr. motsvarande det beräknade värdet av fri kokfisk i det egna hushållet! I all sin småaktighet och strävan efter »millimeterrättvisa» ter sig denna beskattning av hushållsfisken som ett skolexempel på kantigheterna i vår dogmbundna skattelagstiftning.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning rörande beskattning av fiskare i syfte att bereda dessa dels möjligheter till skattefritt avdrag för proviant och förnödenheter vid fiske, dels möjligheter till skattefri avsättning till investeringsfond.

Stockholm den 21 januari 1970

*Arne Svenungsson (m)      N. Yngve Nilsson (m) Herbert Hermansson (cp)*

---